

ЗА ДА ЧУЕ СВЕТЪТ ЗА ТЕЗИ КОШМАРНИ ГОДИНИ...

Каква велика и правдива мисъл е изрекъл древногръцкият философ Платон още преди хиляди години: „Основата на всяка мъдрост е търпението“.

Търпението! Как ни се иска до болка да вярваме, че то е мъдрост, че то е живот, че то е лек за всички рани и панацея за всички травми — душевни и физически. Особено за нас, русенци. Особено сега.

Търпението — то наистина е основа на всяка житейска мъдрост, но... не безграничното. Но не онова, когато след дългото чакане ти става все едно какъв ще бъде краят. Но не онова, когато се превръщаш в негов измъчен и изтерзан роб. Но не унищожително то, а търпението до един момент, до една пределно допустима норма, след чието безразсъдно превишаване то не е вече мъдрост, а престъпление. Спрямо самите чакащи. Изходът? Той е само един — **КРАЙ НА ТЪРПЕНИЕТО.**

Край, защото

„победил“ комунизмът и същата тази нерушима дружба. Предстоеше 12 часа певци, артисти, художници, танцьори, политици, общественици, журналисти, граждани — от София, Пловдив, Ловеч, Габрово, Пазарджик, Перник, Бургас, Русе и други градове в страната, от Англия и САЩ да прозаят своята съпричастност към дългогодишните страдания на русенци, към мъките на този уникален град. Двадесет часа съпричастност под светлото и толкова човешко мото: „Спасете Русе“.

Да, спасете Русе, защото е в беда. Защото бавно загива.

ЗАЩОТО ДЕСЕТ ГОДИНИ СТИГАТ!

Нещо повече — надвисват значително пределно допустимата човешка норма. ВчерасИЧКО потвърждаваше това. И проточилата си някол

ко километра колона от ученици, заптили се с твърде крещика още в девет часа сутринта към Дунав мост, обгорудани с всякви лозунги и противогизи. И мълчаливото студентско шествие с плакати и транспаранти, навлязло неотстъпно след учениците в района на фестивала. И черната естрада с горчиво-безапелационната констатация отпред, че „Животът няма алтернатива“. И мрачните лозунги, стърчащи страховито над главите на всички: зоващи или за помощ: „Европа, умираме пред очите ти!“, „Спасете децата на Русе“, или за пробуда на заспалия съвест: „Докога? Стига толкова смърт!“ И похвалите си както преди четирис години на първата демонстрация майки с малки деца: „И смеят през сълзи, сподели първите кепки дъжд с репликата на водещия: „Дено не е киселинен!“ и самотни-те опърпани кучета, обикаля-

щи жалостно наоколо, създаващи тягостното впечатление за беда. И атурналите се с готовност да помагат на зелените барети да блокират движението на Дунав мост млади хора.

ДЕСЕТ ГОДИНИ СТИГАТ!

Де, десет години стигат и това личеше и от протажния вой на сирените точно по обяд.

Това личеше и в многобройните изказвания

... На новобранците имет на Русе Асен Тасев, които официално откри фестивала: „Вече 10 години живеем в условията на своеобразна химическа война. Въпреки много гобройните ни сигнали „SOS“ към отсрещната страна, екологичният геноцид не свършва. Но... ние все още сме живи и ако трябва, ще проглушим ушите на всички, които имат отношение към проблема. Чрез музиката, чрез рока. Защото рокът е свобода, защото рокът е своеобразен катализатор на актуалните проблеми по света, защото рокът е мост между хората и винаги е обслужвал най-чужди цели“.

... На председателката на Зелената партия в Русе Свобода Стефанова: „Дано този фестивал за последен път събере на едно място толкова много млади хора по такъв мрачен повод“.

... На председателя на КС на СДС в Русе протойерей Стефан Стефанов: „Здравейте, оцелели отломки на града,

който някога наричаха „най-хубавия“ и „най-чистия“. Събрахме се днес тук, за да искаме да имаме бъдеще. Защото имаме свято право на това“.

... На депутатите от новото народно събрание — Едвин Сугарев: „На последния предизборен митинг аз ви казах, че на 7 ноември ще направим един празник, на който вашият глас ще бъде чул. И той не може да не бъде чул, защото вече десет години живеете в една ненормална среда, в един град, който е сякаш прокълнат“.

... Блага Димитрова: „Вие

самите, когато сте събрани заедно — това е най-чистият духовен въздух. Нека да пазим този въздух на нашата неделна идея за свобода, за справедливост, за демокрация“.

... Христо Бисеров: „За първи път виждам на едно място сини и черни знамена. Радвам се обаче, че няма червени. И така, както са изчезнали червените, ще трябва да изчезнат и черните“.

... Здравко Кацаров: „При вет от синия Пловдив. Съпричастни сме към трагедията ви.

Подкрепяме всичките ви справедливи искания, които са и наши“.

... Евгени Матинчев: „Много изтъпяхте! Това, че сега съм пред вас, означава, че ние заедно със СДС поемаме отговорността пред вас, защото всички правителства до сега направиха точно обратното. Като парламентаристи в един нов и демократичен парламент ще поискаме отговорност за това, което става в Русе. Поемаме задължението пред вас да бъдете социално по-добре обезпечени, като една малка компенсация за цялата вина, извършена спрямо вас“.

... Коста Караиванов: „Искам да ви кажа, че има проблеми, които нямат политически цвят. Един от тях е екологичният. Единствено по екологичните въпроси засага в основните политически сили почти няма разногласия. Ние всички в парламента ще работим заедно по тяхното решаване. Убедени сме, че те трябва да бъдат премахнати без нито една от политическите сили в България да търси дивиденди от тях. Заявявам ви, че Парламентарният съюз за социална демокрация ще работи с всички сили за премахването на екологичната драма на Русе“.

Това личеше и в кратките, но казани с чувство късно вечерта думи на **ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НОВОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ СТЕФАН САВОВ**: „Здравейте, приятели! Искам първо да ви предам извиненията на нашия президент д-р Желю Желев, че въпреки огромното си желание не можа да дойде тук, и да ви предам огромната му загриженост за по-нататъшната съдба на този град, както и неговата вяра, че тази

ваша прекрасна инициатива ще привлече най-после вниманието на световната общественост. Аз от своя страна се чувствувам притеснен, защото зная, че сте се наслушали на думи и обещания, защото зная, че сте се нагледали на хора, които идват и си отиват, а вие оставате в този град. И все пак искам да ви кажа, че се надявам, че присъствието на групата депутати на екорок-фестивала ще има ефект, че ще привлече вниманието на по-широк кръг от хора, че заедно с вас днес поставихме едно начало на нещо, което новото народно събрание може да доведе

до успешен край със създаването на закони, които да решат веднъж завинаги екологичните ви проблеми“.

Това личеше и в приветствието на столичния кмет **Александър Янчулов**, прочетено пред участниците във фестивала: „Скъпи граждани на Русе! Обръщам се към вас, към вашите деца и младото поколение, за да предам от името на всички столичани, а също и от свое име нашето съпричастие и да изкажа всеобщата ни тревога от нерешената екологична на нашата дунавска столица — красивия Русе. Близко десет години вие бивате системно превръщани в жертви на смъртните obligавания от Гюргеви-ския химически комбинат — последица от тоталитарно-обременения подход на „грижовното“ отношение към човека. И ето, днес, гордият символ в центъра на града ви — Паметника на свободата, е замънен с мрачен шарф. Дано от висотата на тази статуя се прозрее и в далечината болезненият зов на загиващия Русе. Спасете Русе! Спасете неговите хора! Ние осъждаме проявяваната досега безотговорност и настояваме за активно съдействие на близки и далечни приятели да помогнат на вашия град. Ние сме неотлъчно с вас“.

Това пролича с особена сила и в многобройните песни. Какво ли не се изпяха този ден! Паха хътри. Паха блуз. Паха игриво-веселата „Май бони ис овър де ошън“. Паха звездите на фестивала „Нова генерация“. Паха рок, рок. До полунощ. Паха американците от „Гилти“. Паха англичаните от „Уорнинг“. Небето над Дунав мост този ден се задръсти от песни. И от надежди. Че

(Следва на стр. 3)

Пламенка КРЪСТЕВА

ДЕСЕТ ГОДИНИ СТИГАТ!

За това си мислехме вчера експерт русенски журналисти, застанали в мразовитото ноемврийско утро до Дунав мост. Недалеч от нас приплакваше с достойнство величествената река, припомняйки ни за пореден път, че всичко тече, че всичко се променя и че нищо на този свят не остава непроменено. Наистина — какво по-силно доказателство за тази до болка позната истина от това, че на връх седмича ноември — доскоро символ на комунизма и неговите победи, до семия Дунав мост — символът на нерушимата и животворна българорумънска дружба, предстоеше да се проведе протестен екорок-фестивал именно против пораженията на същия този

ко километра колона от ученици, заптили се с твърде крещика още в девет часа сутринта към Дунав мост, обгорудани с всякви лозунги и противогизи. И мълчаливото студентско шествие с плакати и транспаранти, навлязло неотстъпно след учениците в района на фестивала. И черната естрада с горчиво-безапелационната констатация отпред, че „Животът няма алтернатива“. И мрачните лозунги, стърчащи страховито над главите на всички: зоващи или за помощ: „Европа, умираме пред очите ти!“, „Спасете децата на Русе“, или за пробуда на заспалия съвест: „Докога? Стига толкова смърт!“ И похвалите си както преди четирис години на първата демонстрация майки с малки деца: „И смеят през сълзи, сподели първите кепки дъжд с репликата на водещия: „Дено не е киселинен!“ и самотни-те опърпани кучета, обикаля-

(Продължение от стр. 1)

ДЕСЕТ ГОДИНИ НА ИСТИНА СТИГАТ!

А ако за някого и десет години не стигат, за да проумее някои простички истини, то за нас, русенци, ни бе достатъчен и един ден, за да научим, че не сме сами, че имаме много приятели — от близо и далеч, че румънското

правителство определя провеждането на еко-рокфестивала като начин да се отклонят проблемите от Козлодуй, че същия този ден Европейската общност е гласувала отпускането на 80 милиарда долара за решаването на екологичните проблеми на Източна Европа и предимно на България и Чехословакия.

Седми ноември — един единствен ден, а събрал в себе си големи очаквания. И малки разочарования.

А когато угасна и по-

следната светлинка от естрадата, когато всички си тръгнаха, настигнахме група млади хора, които, хванати за ръце, пееха:

„Разкрий ми, Боже,

своя лик

и чудедейно в този миг
аз от беда ще се

избавя“

Значи все още има надежда да чуе светът най-после за този кошмарни години. Този ден разкри доста неща. За нас, русенци. И за другите.